

21 februari 2021

KONINKLIJKE VOORBEDE

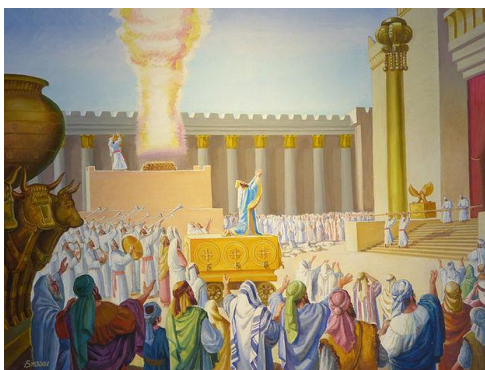
Bijbellezing: 2 Kronieken 6, vers 12 t/m 42

Het lijkt wel alsof de Kronieken-schrijver in het verleden blijft steken... Hij vertelt prachtig over de tijd van koning David. En de tijd van zijn troonsopvolger, koning Salomo zijn zoon, dat was nog mooier! Ook in 2 Kronieken 6 wordt Salomo zo geweldig mooi beschreven: hoe hij werkelijk alles uit de kast haalt om de inwijding van de tempel te vieren. Hoe hij talloze offers brengt. Hoe hij het volk zegent als een priester. Hoe hij een prachtig gebed uitspreekt. Nu, als je nagaat dat de Kronieken-schrijver zijn boek waarschijnlijk heeft geschreven voor het volk Israël in de tijd na de ballingschap, toen zij terug waren gekomen in hun land, toen de tempel was hersteld maar een stuk minder fraai was, toen het allemaal zo moeizaam ging met het volk en het geloofsvuur niet zo hevig was..., wat zouden die verhalen van de Kronieken-schrijver met de luisteraars toen hebben gedaan? 'Vroeger was alles beter hè? Maar ja, we leven niet in vroeger, we leven nu.'

Ik denk dat wij heel goed moeten lezen en dat wij heel goed de Kronieken-schrijver moeten proberen te begrijpen om echt te verstaan wat voor boodschap hij namens God wil doorgeven. De boodschap is niet 'vroeger was alles beter'. Nee, wat God volgens mij door die woorden van de Kronieken-schrijver wil vertellen, dat is: *weet dat wat er toen is gebeurd, dat dat nu nog betekenis heeft. Dat heeft betekenis voor nu.*

Middenin al de prachtige geschiedenissen van Salomo (2 Kronieken 1 t/m 9) staat namelijk een gebed van Salomo. Een heel uitgebreide voorbede van koning Salomo voor het volk Israël. Salomo zit daar geknield op zijn podium vlak voor de tempel, met al die afgevaardigden namens het volk om hem heen. Salomo zit daar geknield met de handen uitgestrekt naar God: 'Heere God, wilt U luisteren, wilt U Uw ogen houden op ons volk?'. Zeven keer doet Salomo in dat lange gebed voorbede voor het volk: 'Luister HEERE, als er binnen het volk sprake is van onrecht. Luister HEERE, naar Uw volk, als er oorlog is en zij zich tot U bekeert. Luister HEERE, naar Uw volk als zij vanwege natuurrampen tot U roept. Luister ook naar de vreemdeling die in dit huis tot U bidt. Luister wanneer Uw volk tot U klaagt, als ze vanwege haar zonde in ballingschap is gegaan.' Zeven keer bidt Salomo God om te blijven luisteren naar Zijn volk Israël. En... God antwoordt. God antwoordt Salomo en belooft naar Zijn volk te zullen luisteren (Zie: 2 Kronieken 7, 12-15).

Het gaat hier bij Salomo niet over een geweldige koning, die helaas al eeuwen dood is. Het gaat hier om een intens gebed dat is gedaan voor het volk – Salomo bad voor alle mogelijke situaties waar het volk Israël de eeuwen na hem in terecht zou kunnen komen – en God heeft beloofd om naar Zijn volk te luisteren. Elke keer als zij oprecht tot Hem zullen bidden, dan zal God luisteren. Dat is de kern en het centrum van de Salomogeschiedenis. En dat is volgens mij de boodschap voor de tijd van de Kronieken-schrijver: 'Er is een God Die hoort!' Want God heeft het beloofd. Ook nu de tempel dus een stuk minder mooi is en veel minder enthousiasme opriep: God heeft toen iets beloofd wat ook nog geldt voor nu, echt! Ook zelfs voor de tijd dat er geen tempel meer zal staan in Jeruzalem. Ook dan zullen Gods beloften blijven staan! En ik trek de lijn nog even door: ook voor de tijd dat er wel nog allemaal protestantse tempels zijn zoals de Ontmoetingskerk, maar je vanwege coronagevaar al een jaar niet meer bent geweest misschien..., ook dan, ook nu, mag je leven van prachtige beloften van God. Want God heeft lang geleden beloften gegeven, die voor alle tijden gelden. Zo wil de Kronieken-schrijver zijn lezers bemoedigen.

Ik hoop dat u en jij ook zo met de Bijbel zullen omgaan. De Bijbel is geen stoffig geschiedenisboek van heel lang geleden met allemaal fantastische verhalen die nu verleden tijd zijn. De Bijbel is een boek vol beloften van God. Beloften waar God Zich ook anno nu nog aan houdt en die Hij op dit moment aan het vervullen is. Je moet er soms naar zoeken. Je moet soms over je twijfels heen stappen en er toch ook even werk van maken om die Bijbel door te bladeren... Maar je doet jezelf geweldig tekort als je dat niet zou doen! Want je hebt met de Bijbel een schat aan beloften voor je liggen. Heel veel beloften die al zijn uitgekomen. Er zijn beloften die aan het uitkomen zijn. En er zijn ook nog heel wat beloften voor de toekomst. God heeft je echt wat te zeggen door die oude geschiedenissen heen! Echt!

Maar daar ga ik straks nog verder op in. Eerst wil ik met u wat aandachtiger naar dat gebed van Salomo kijken. Want het is niet alleen een prachtige voorbede, het is ook een prachtig voorbeeld. Alleen daarom vind ik het al zo'n heel mooi Bijbelgedeelte. Ik noem twee dingen over dat gebed.

Allereest dat Salomo begint met een lofzegging: ¹⁴HEERE, God van Israël, er is geen God zoals U, in de hemel of op de aarde,

Die het verbond en de goedertierenheid houdt tegenover Uw dienaren, die met heel hun hart wandelen voor Uw aangezicht.

Salomo heeft nog heel wat af te bidden – het wordt nog een heel lang gebed - maar hij begint zijn gebed eerst met een lofzegging... Begint u, begin jij ook altijd zo te bidden? ... Het is niet een verplichting denk ik, maar het is wel iets wat ik vaker in de Bijbel zie. Bijvoorbeeld in de psalmen. Zo'n lofzegging aan het begin van het gebed, of aan het einde van het gebed, of als begin en einde. Ik denk ook aan het Onze Vader dat eindigt met: 'want van U is het Koninkrijk en de

kracht en de heerlijkheid, tot in eeuwigheid! Amen.' Ik had er afgelopen week een gesprek met een gemeentelid over, waarom dat loven eigenlijk niet zo veel te terug te zien is in onze gebeden. (Uitzonderingen daargelaten.) Hij gaf toen als antwoord dat wij daar misschien wat te nuchter voor zijn. Wij Hollanders staan niet zo snel met de armen in de lucht. Wij zijn vaak ook wat spaarzaam met onze woorden. Het moet wel nut hebben om iets te zeggen. Tja... Waar is dat loven, dat grootmaken van God in onze gebeden gebleven?

Misschien moet ik iets vertellen over wat 'loven', wat 'God grootmaken met je woorden' eigenlijk is:

Dat 'loven' hoeft niet gelijk uitbundig, met opgeheven handen, met stevige Praeliederen. Dat kan, maar het kan ook stil in je kamertje, met gevouwen handen. Of al lopend in de natuur omhoogkijkend naar de lucht. Of, knielend op een podium, zoals koning Salomo.

God loven, dat is: God vertellen Wie Hij is. Vertellen hoe groot Hij is. Hoe anders. Hoe bijzonder. Woorden, zinnen uit de Bijbel gebruiken om God mee te omschrijven. Of zelf woorden zoeken en uiten om Hem te vertellen Wie Hij voor jou is.

Loven dat is daarom iets anders dan danken. Soms lijkt loven en danken heel veel op elkaar, maar danken heeft te maken met de dingen die je van God hebt ontvangen: je dankt voor gezondheid, voor de mensen om je heen, voor je eten, voor een goed cijfer. Danken heeft te maken met de dingen die je van God hebt ontvangen. Loven heeft te maken met Wie God is.

Dat loven van God, dat is heel belangrijk. Niet, omdat God daar groter van wordt. Kinderen groeien van complimenten, zo zeggen wij wel eens, maar God kan niet groter worden dan Hij al is. Maar loven helpt *onzelf*, het helpt ons om ons op God te richten. Om te beseffen en tot ons door te laten dringen Wie God is. God heeft recht op ons eerbetoon, want Hij is onze God en wij zijn Zijn schepselen. Dat is de eerste reden om God te loven. Maar ons eerbetoon, ons loven, helpt ook onszelf om te zien waar onze vreugde, waar ons houvast, waar ons aller-diepste geluk is te vinden: in God. ... Als je God alleen zou danken voor wat je krijgt, dan ben je blijkbaar nog steeds heel erg met dingen bezig. Je kunt zo dankbaar zijn voor je huis en je auto, of wat

minder plat: voor je gezondheid en je kinderen, omdat die
blijkbaar zo heel erg belangrijk voor je zijn. Maar God loven helpt
je om even niet op die dingen, op de geschenken gericht te zijn,
maar op God Zelf. Want *God* is je Bron van vreugde. Je liefde.
Je geluk. Je houvast. Ons alles.

En als je zo je oefent om God te loven – probeer het maar,
gewoon met een paar woorden uit de Bijbel, of een paar
zelfgekozen zinnen – als je je zo oefent om God te loven, dan
zal dat ook je gebed vormen. Veranderen. De agenda van je
gebedspunten wordt misschien wel kleiner, want God weet toch
alles wat je nodig hebt. Zelf sta je misschien ook wat minder het
centrum van je gebed. En je angsten en zorgen worden
misschien ook wel wat kleiner. Want God wordt groter voor je.
Door er woorden aan te geven. Door Hem te loven.

En dat zien wij ook bij Salomo gebeuren. Die lofzegging kleurt
vervolgens alles wat Salomo daarna bidt. God blijft heel het
gebed door centraal staan. En Gods beloften vormen steeds het
hoofdargumenten, de pleitgrond, waarop Salomo durft te pleiten
bij God. Zouden wij – u en ik – het eens proberen deze week?
Om steeds ons gebed te beginnen met God te loven, te vertellen
Wie Hij is? Het kan heel eenvoudig hoor. Ga niet proberen om
geweldige zinnen te produceren. Of gebruik de psalmen als
voorbeeld. Misschien letterlijk wel door een psalm aan het begin
van je gebed hardop voor te lezen.

En het tweede wat ik bij Salomo ook zie, als hij met woorden
maar ook met zijn hele houding God looft, is hoe hij steeds weer
beseft dat hij en zijn volk leven van Gods genade. Om het
simpeler te zeggen: uit Salomo's gebedswoorden blijkt hoe
volkomen niet-vanzelfsprekend het voor hem is dat God voor
hen zorgt, naar hen luistert, met hen optrekt en samen met hen
leeft. Steeds wordt er bij elk gebedspunt namelijk gebeden om
vergeving. Om genade. Om bekering, omkeer van het volk
richting God.

Van gemeenteleden hoor ik soms wel eens dat vragen om
vergeving niet een vaste plaats heeft in hun gebed. Ik ga nu niet
beweren dat dit een vast agendapunt moet zijn voor *elk* gebed,
maar hoe groter God voor je wordt, hoe meer je je eigen
tekortkomingen ontdekt. Hoe meer je God looft, hoe meer je
ontdekt dat je leven op zoveel manieren een gebrek aan lof-
zegging is op God. Wanneer je in je gebed minder jezelf en je
eigen vragen centraal stelt en meer God en Gods eer centraal
stelt..., dan zal je denk ik ook steeds meer oog krijgen voor je
eigen falen, je zonden, de kloof die er is tussen Gods verlangen
voor je leven en je eigen invulling van je leven.

Salomo looft God en bidt om Gods genade. Wat mooi! En nog
mooier: God antwoordt. God belooft: 'Ik zal naar jullie luisteren.
Ik zal Mijn ogen op jullie gericht houden.' Dat gebed voor zijn
volk en die belofte van God, dat is het waar het volk Israël zich
ook eeuwen later, in de tijd van de Kroniekschrijver, in die
teleurstellende tijd, aan mocht vasthouden.

Nu, over dat houvast, over die bemoediging van God beloften
voor nu, zou ik u nog iets meer over vertellen, zo had ik gezegd.
Dat wil ik dan nu nog doen:

Dat gebed van Salomo deed mij heel sterk denken aan een
gebed dat Jezus eens heeft uitgesproken. 'Het Hogepriesterlijk
gebed' wordt dat in de kerkelijke traditie genoemd. het gebed
dat Jezus vlak voor Zijn gevangenneming heeft uitgesproken in
het bijzijn van Zijn discipelen. (Het staat in de Bijbel in [Johannes
17](#)). Ook dat gebed van de Heere Jezus is een heel lang gebed.
(Ik ga het daarom nu niet helemaal voorlezen.) En ook dat
gebed vond plaats op een wel heel bijzonder moment, hoewel
heel anders: Salomo bad bij de inwijding van de tempel, nadat
hij het grootse werk van de tempelbouw was volbracht. En
Jezus bad ook, nadat Hij *Zijn* werk had volbracht. Hij bidt in
Johannes 17: *4Ik heb U verheerlijkt op de aarde. Ik heb het werk
volbracht dat U Mij gegeven hebt om te doen.*

En er zijn nog twee overeenkomsten tussen het gebed van
Salomo en het gebed van de Heere Jezus: ook het gebed van
de Heere Jezus is gericht op de eer van de hemelse Vader. Net
zoals Salomo is Jezus helemaal gericht op de eer van de
hemelse Vader en... en net zoals Salomo voorbede doet, doet
Jezus voorbede. Jezus bidt voor Zijn leerlingen. Salomo bad

voor zijn volk, ook voor alle situaties en momenten die hij zelf
niet meer mee zou maken. Salomo bad om bescherming,
redding, hulp, vergeving, hij vroeg of Gods ogen altijd op het
volk gericht zouden zijn. En zo bidt ook Jezus voor Zijn
leerlingen, als *Hij* straks niet meer bij hen zal zijn. Hoor Jezus
bidden: ¹¹*Ik ben niet meer in de wereld, maar deze zijn in de
wereld. En Ik kom naar U toe. Heilige Vader, bewaar hen die U
Mij gegeven hebt in Uw Naam, opdat zij één zullen zijn zoals
Wij. (...)* ¹⁵*Ik bid niet dat U hen uit de wereld wegneemt, maar
dat U hen bewaart voor de boze. (...)* ¹⁷*Heilig hen door Uw
waarheid; Uw woord is de waarheid.*

Salomo bad niet alleen voor zijn eigen volk. Nee, heel bijzonder:
Salomo bad ook voor de vreemdeling, zo hoorden wij (vers 32),
de vreemdeling die ook zijn hulp en houvast bij de God van
Israël zou zoeken. Nu zo bidt ook Jezus niet alleen voor Zijn
discipelen, maar ook voor alle andere gelovigen die aan die
kring van leerlingen zouden toegevoegd worden. Jezus bad dus
ook voor de Ontmoetingskerk in Capelle aan den IJssel, die
twee gemeenten die in deze coronatijd zo bezig zijn om hun weg
te zoeken. Hoor maar: ²⁰*En Ik bid niet alleen voor dezen, maar
ook voor hen die door hun woord in Mij zullen geloven, ²¹opdat
zij allen één zullen zijn, zoals U, Vader, in Mij, en Ik in U, dat ook
zij in Ons één zullen zijn, opdat de wereld zal geloven dat U Mij
gezonden hebt. Jezus bidt daar voor ons... Daar wordt je stil
van, hebt u dat ook niet?*

Opeens blijken die verhalen van vroeger niet meer oude
geschiedenissen te zijn die nu al lang verleden tijd zijn, opeens
blijken die verhalen van vroeger zo bijzonder heden te zijn.

Die geschiedenis van Salomo en zijn gebed was voor de gene-
ratie van de Kroniekschrijver eeuwen later tot een houvast.
Want die koning van eeuwen geleden had ook voor *hen*
gebeden en God had gezegd: 'Ik heb je gebed voor verhoord,
Salomo. Mijn ogen zullen open zijn en mijn oren zullen
opmerkzaam zijn. Altijd als zij zich tot Mij terugkeren.' ... En nu
in deze lijdensweken voorafgaande aan Pasen horen wij over
de grote Koning, Jezus – meer dan Salomo is hier, zo zei Hij
eens van Zichzelf – en wij horen deze Koning bidden voor Zijn
volgelingen van alle eeuwen en alle plaatsen: 'bewaar hen in
Uw Naam, Vader! Ik bid U niet dat U hen uit deze wereld
wegneemt – hoe naar deze wereld ook kan zijn – maar dat U
hen bewaart van de boze. Vader, bewaar hen. Heilig hen. Maak
hen één.' Wat denk je? Zou God dit gebed hebben verhoord? Ik
denk het wel. Ik weet het wel zeker.

Er is voor jou gebeden is door de grote Koning dat je bewaard
zult worden. Ook voor nu, nu je misschien in die depressie zit.
Of als je nu loopt te worstelen met dat hele schoolgebeuren in
deze coronatijd. Als je misschien weer zo teleurgesteld bent
geraakt in jezelf en vergeving en aanvaarding van God zo hard
nodig hebt. Als je zoekt naar hoe je geloof nu in je dagelijks
leven vorm moet krijgen. Er is voor je gebeden: 'Vader, bewaar
hen! Hemelse Vader, heilig hen!' Ook als wij als Ontmoetings-
kerk zoeken naar wegen om kerk te blijven, omdat wij er na een
jaar achter komen dat we nog niet helemaal vat hebben op dat
kerk-zijn in coronatijd. 'Vader, bewaar hen! Maak hen één!' ...
Er is voor ons gebeden. Je naam is toen door de grote Koning
genoemd, voordat Jezus naar de hof van Getsamené ging om
gevangene genomen te worden en gekruisigd te worden. Vlak
voor dat moment werd er voorbede voor ons gedaan. Houd je
daaraan vast!

En... zullen wij dan ook proberen om zo voor elkaar voorbede
te doen? Het is een van de mooiste dingen van mijn werk, om
andere mensen in een gesprek in gebed voor Gods troon te
mogen brengen.

Ik denk dat Salomo het helemaal eens zou zijn met de
Kroniekschrijver dat dit het centrum van zijn biografie moest
worden: die voorbede voor het volk. Want wat is dat mooi om zo
opgedragen te worden en anderen op te dragen aan de hemelse
Vader, Die heeft beloofd om te horen en Zijn ogen op ons gericht
te houden.